

Надежда чрез Исус Христос

Защо се нуждая от помощта на Исус Христос, за да се усъвършенствам?

Старейшина Дж. Девн Корниш от Седемдесетте споделя:

Нашите членове често питат: „Достатъчно добър/добра ли съм като човек?“ или „Наистина ли ще успея да вляза в селестиалното царство?“. Разбира се, няма такова нещо като „достатъчно добър“. Никой от нас не би могъл да „постигне“ или да „заслужи“ някога своето спасение, но е нормално да се чудим дали Господ ни приема – това е моето разбиране по тези въпроси. (...)

Позволете ми да бъда директен и ясен. Отговорите на въпросите „Достатъчно добър/добра ли съм?“ и „Ще успея ли?“ са „Да! Вие ще бъдете достатъчно добри“ и „Да, вие ще успеете, стига да продължавате да се покаявате и да не се оправдавате или бунтувате“. Богът на небесата не е безсърдечен рефер, който търси някакво оправдание, за да ни изгони от играта. Той е нашият съвършен любящ Отец, Който се стреми повече от всичко друго да върне всички Свои чеда у дома и те да живеят с Него като семейства завинаги. Той наистина даде Своя Единороден Син, за да не погинем, а да имаме вечен живот! Моля вярвайте и черпете надежда и успокоение от тази вечна истина. Нашият Небесен Отец е направил всичко да успеем! Това е Неговото дело и Неговата слава. (Дж. Девн Корниш, „Достатъчно добър ли съм? Ще успея ли?“, *Лиахона*, ноем. 2016 г., с. 32–33)

Какво мога да правя, за да се „усъвършенствам чрез Исус“?

Сестра Керъл Ф. Макконки, бивш член на Общото президентство на Младите жени, учи:

Нашата надежда за святост е съсредоточена върху Христос, Неговата милост и благодат. С вяра в Исус Христос и Неговото Единение можем да станем чисти и неопетнени, ако се отричаме от безбожието (вж. Мороний 10:32–33) и искрено се покаяваме. Ние се кръщаваме във вода за опрощение на греховете си. Душите ни се освещават, когато приемаме Светия Дух с отворени сърца. Всяка седмица ние участваме в обряда за вземане от причастието. В дух на покаяние и с искрен стремеж към праведност сключваме завет, че желаем да вземем върху си името на Христос, да си спомняме за Него и да спазваме Неговите заповеди, за да можем винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас. С времето, докато постоянно се стремим да бъдем едно с Отца, Сина и Светия Дух, ставаме участници в божественото естество (вж. 2 Петър 1:4). (Керъл Ф. Макконки, „Красотата на светостта“, *Лиахона*, май 2017 г., с. 10)

Старейшина Дейл Г. Ренлънд от Кворума на дванадесетте апостоли учи:

Бог наистина се интересува много повече от това кои сме и какви ставаме, отколкото какви сме били някога. За Него е важно да продължаваме да се опитваме. (Дейл Г. Ренлънд, „Светиите от последните дни продължават да се опитват“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 56)